ON ZTRATIL VŠECHNO.
A JÁ JSEM ZTRATILA SEBE.

WILDFLOWERS

ZNOVU ZROZENÍ

PRO FANOUŠKY COLLEEN HOOVER

MICALEA SMELTZER

KAZDA

MICALEA SMELTZER

WILDFLOWERS

ZNOVU ZROZENÍ

KAZDA

Pokud tato publikace obsahuje odkazy na webové stránky třetích stran, nepřebíráme za jejich obsah žádnou odpovědnost, protože je nepřijímáme za své, ale pouze odkazujeme na jejich stav v době prvního zveřejnění.

Elektronické vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o.
Všechna práva vyhrazena.
Datum poslední aktualizace: říjen 2026
ISBN: 978-80-7670-321-6
Vytvoření elektronické verze: Sandstudios, 2026

Papírové vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s. r. o., v roce 2026.
Nové sady 2, 602 00 Brno
www.knihykazda.cz
info@knihykazda.cz
tel.: +420 725 565 486
Původní název: The Resurrection of Wildflowers
Copyright © 2022 Micalea Smeltzer
All rights reserved.

1. vydání

Překlad: Martin Richter
Redakce: Karolína Šnajdrová
Sazba: ARTEDIT, spol. s r.o.
Návrh a sazba obálky: Pavel Ševčík
Tisk a vazba: CPI Moravia Books s.r.o., Pohořelice, Česká republika
ISBN 978-80-7670-290-5
Tuto knihu distribuuje výhradně Euromedia Group a.s.

Všechna práva vyhrazena. Kopírování a šíření pomocí obrazu, rozhlasu, televize a internetu či prostřednictvím fotografií, zvukových nosičů a systémů zpracování dat jakéhokoli druhu je možné pouze s písemným souhlasem vydavatele.
Knihy lze zakoupit v knihkupectvích nebo výhodně přímo u nakladatele na www.knihykazda.cz.

Jeho srdce bylo rozbité na kusy, které už nešlo slepit.
A můj život se navždy změnil.
Tak jsem ho opustila.
A začala jsem znovu.
Vzala jsem si někoho jiného.
Ale nikdy jsem na něj nezapomněla.
Od chvíle, kdy jsem naposledy viděla Thayera Holmese, uplynulo šest let. Návrat do rodného města teď pro mě znamená postavit se naší minulosti čelem a vyrovnat se s následky rozvodu.
Teď jsem přesně tam, kde byl on, když jsme se poznali.
Na začátku.
Už před sebou nemůžeme nic skrývat.
Ne každá láska dostane druhou šanci, ale my dva možná budeme výjimkou.
A možná taky ne.

Všem, kteří si museli projít nepředstavitelnou bolestí
a díky ní se naučili být silnější.

„Květiny vyrůstají i z těch nejtemnějších chvil.“
— Corita Kent

Prolog

Salem

Trvalo mi dlouho, než jsem pochopila, že někdy je třeba nechat odejít i někoho, nebo něco, co miluješ celým srdcem. Nezáleží na tom, jak moc se snažíš. Potápějící se loď prostě nezachráníš.

Někdy tu je i někdo další, pro koho musíš být silná. Někdo, kdo tě potřebuje víc.

Tak se nakonec rozhodneš.

I když tě to ničí.

A doufáš, že se k tobě třeba jednou vrátí.

Kapitola první

Salem

V Hawthorne Mills bylo vždycky mým nejoblíbenějším obdobím jaro. Od chvíle, kdy jsem před šesti lety odjela, jsem tu ale nestrávila ani chvíli. To léto jsem se ještě párkrát vrátila a doufala, že se muž, kterého jsem milovala a který bydlel vedle nás, konečně probere, podívá se na mě a vrátí se ke mně. Ale to se nikdy nestalo.

Thayer Holmes pro mě byl ztracený, a tak jsem sklopila hlavu a šla dál.

Našla jsem si práci servírky v bistru kousek od Laurenina bytu. Šetřila jsem každý cent, jak jen to šlo. Vídala jsem se znovu víc s Calebem a nakonec jsme spolu zase začali chodit. Skoro přesně rok po Georgiině svatbě mě požádal o ruku a já jsem souhlasila. O dva měsíce později jsme se pak vzali. Caleb dodělal vysokou a přestěhovali jsme se do Kalifornie. Milovala jsem to tam skoro stejně jako tady. Jenže před rokem dostal pracovní nabídku v Bostonu, takže jsme se vrátili zpátky.

Sem, do domu, kde jsem vyrůstala, jsem však už nikdy nevkročila.

Caleb věděl proč. A bolelo ho to.

Všechno, co jsem kdy udělala, ho zraňovalo.

A tak jsem ho nechala jít.

Náš rozvod byl jednoduchý. Stejně jako všechno mezi námi. Vím, že Caleb bude vždycky součástí mého života, ale teď konečně může najít takovou lásku, jakou jsem kdysi poznala já. Kdo ji jednou zažije, ten ví, že se jí nic na světě nevyrovná – a nezáleží na tom, kolik úsilí do vztahu vloží.

Je to jako snažit se nacpat dílek puzzle někam, kam vůbec nepatří.

Otevřu dveře auta a vystoupím na příjezdovou cestu.

Přísahala jsem, že se sem už nikdy nevrátím. Na tohle místo. K němu. Existovala jen jedna jediná věc, která mě mohla přimět, abych přijela zpět. Když odemknu dveře a vejdu dovnitř, spatřím mámu, jak leží na provizorní posteli v obýváku.

„Ahoj, mami.“ Stojí mě všechno úsilí světa, abych zadržela slzy. Nechci, aby mě viděla plakat.

„Moje holčička je konečně doma,“ usměje se a slabým pohybem bledé hubené ruky mě přivolá k sobě.

Moje máma umírá.

Rakovina se vrátila a tentokrát nic nezabírá. Bez ohledu na to, jak moc bojuje, je ta nemoc silnější než ona. A teď jí zbývají dva měsíce života. Možná ani ne.

Moje kroky zní v tichu domu až nepřirozeně hlasitě. Dojdu do obýváku a skloním se, abych ji objala.

„Jen o chvíli ses minula s Georgií," řekne mi. Její objetí je úplně slabé. Na těle jí nezbyly skoro žádné svaly ani tuk. Chřadne nám přímo před očima.

„Určitě ji uvidím později."

„Děti se na tebe vyptávaly."

Usměju se a přejedu prsty po tenké papírové kůži na její tváři. „Brzy mě uvidí." Georgia a Michael už mají dvě děti a další je na cestě. Říct, že mají plné ruce práce, je slabé slovo, ale přesto jsou šťastní. „Nepotřebuješ něco?"

„Teď nic. Možná bychom se mohly spolu podívat na film nebo něco takového, až si odneseš věci nahoru?"

„To zní dobře, mami."

S Calebem jsme spolu zůstali bydlet i po rozvodu. Prostě to tak bylo nejjednodušší, aspoň do doby, než přijdu na to, co dál. Jenže s tím, jak se mámin stav zhoršoval, jsem věděla, že je čas vrátit se domů. Postarat se o ni v jejích posledních dnech, trochu ulevit Georgii, a až přijde to nevyhnutelné, vyklidit dům a zjistit, co dál.

Je těžké žít s vědomím, že moje budoucnost je teď jedna velká neznámá. Letos mi bude šestadvacet a stejně jako v osmnácti pořád nemám ani tušení, co vlastně dělat. Ale možná je to právě pravda o dospělosti, kterou nikdo člověku nechce říct. Všichni prostě jen tak nějak improvizujeme.

Venku se urputně snažím ignorovat dům, který stojí hned vedle. Vím, že tam pořád bydlí. Máma se o něm občas zmíní. Někdy přemýšlím, jestli jen nezkouší, jak budu reagovat. Nikdy jsem jí neřekla, co se mezi mnou a Thayerem stalo. Se srdcem rozbitým na kusy a smířená s tím, že je mezi námi definitivní konec, jsem jednoduše neviděla důvod.

Podaří se mi odnosit všechny věci dovnitř, aniž bych se podívala vedle.

Tak dobře, to je lež.

Podívám se jen krátce.

Dost dlouho na to, abych zahlédla dokončený domek na stromě na zahradě a část střechy skleníku.

„Máš všechno?" ozve se z obýváku mámin chraplavý hlas, tak slabý, až mě z toho píchne u srdce.

„Mám. Teď si něco odnesu nahoru."

„Dobře. Myslím, že jen na chvíli… zavřu… oči."

Do kuchyně na mě nevidí, ale oči se mi okamžitě zalijí slzami.

Vytrácí se nám před očima. Život, který mohl být ještě dlouhý, se teď počítá na týdny, hodiny, minuty a vteřiny. A každá z nich je vzácná.

Kapitola druhá

Salem

Můj pokoj je jako zakonzervovaná minulost.

Doslova nic se tu nezměnilo. Z nějakého důvodu jsem čekala, že ho máma aspoň trochu předělá. Je tu ale uklizeno, protože s Georgiou platíme paní na úklid, která chodí jednou týdně. Nikde není ani smítko prachu. Postel je čerstvě povlečená a rohy peřiny perfektně uhlazené.

Máma pořád spí a nevypadá to, že by byla připravená pustit si film, takže si vybalím oblečení a kosmetiku a pak zavolám Calebovi, od kterého už mám zmeškaný hovor.

„Ahoj," ozve se jeho hluboký hlas. „Dojela jsi v pořádku?"

„Jo. Díky, žes zavolal."

„Jak je na tom tvoje máma?"

Povzdechnu si a promnu si čelo. „Spí. Je mnohem slabší, než jsem čekala."

„To mě mrzí." V jeho hlase slyším, že to myslí upřímně. I když se nám manželství rozpadlo pod rukama, Caleb je pořád jeden z nejhodnějších lidí, které znám.

„Je to, jaké to je," odpovím tiše a posadím se na kraj postele naproti oknu, ve kterém jsem kdysi ráda sedávala. Často právě s Calebem.

„Někdo se mi tu snaží vyrvat telefon z ruky," zasměje se.

Taky se zasměju. „Dej mi ji."

„Mamí!" Hlas mojí dcery je jako hojivý balzám na otevřenou ránu. Jediné slovo a hned se cítím líp. Klidnější. Silnější.

„Ahoj, zlatíčko. Jaký jsi měla den?"

„Dobrý. Taťka mě vyzvedl ze školy a pak jsme byli v obchodě. Dostala jsem lízátko."

V pozadí slyším Calebův smích. „To mělo být naše tajemství."

„Jejda," zachichotá se.

Seda byla nečekané překvapení, které mi po sobě Thayer zanechal. Dar, o kterém jsem nevěděla, že ho potřebuju. Díky tomu, že jsem její máma, si někdy připadám jako superhrdinka.

„Už teď se mi po tobě stýská," řeknu jí.

„Mně po tobě taky, mamí. Dej babičce pusinku. Vždycky říkáš, že pusinky všechno spraví."

Do hajzlu. Rozbrečím se. Strašně bych si přála, aby pusinky dokázaly spravit i mámu, ale nemyslím, že by kouzelné polibky uměly porazit rakovinu.

„Dám," řeknu své dceři. „Miluju tě."

„Taky tě miluju, mamí!"

Pak zavěsí a na druhé straně se rozhostí ticho.

Když sejdu zpátky dolů, máma pořád spí, a tak se rozhodnu pustit do vaření večeře. Georgia říkala, že máma poslední dobou skoro nejí, ale aspoň to musím zkusit.

Při hledání v kuchyňských skříňkách narazím na láhev vína, kterou tam nejspíš schovala Georgia ještě předtím, než znovu otěhotněla. Otevřu ji, naliju si sklenku a během vaření upíjím. Nejsem zrovna velký milovník alkoholu, ale dnes si trochu vína na uklidnění zasloužím.

„Salem?" zavolá máma a já se otočím od hrnce s omáčkou.

„Jo?" odpovím překvapeně. Čekala jsem, že ji budu muset budit.

„Přinesla bys mi trochu vody?"

Naplním sklenici, přidám brčko a odnesu jí ji. Přidržím jí vodu u rtů a ona se skoro hltavě napije. V očích má vděčnost. Položím sklenici vedle ní a zeptám se: „Nepotřebuješ ještě něco? Dělám večeři."

„Ne, voda stačí," laskavě mě pohladí po ruce. „Mrzí mě, že jsem usnula, než jsme si stihly pustit film."

„To nic. Pustíme si něco při jídle."

Chvíli si mě prohlíží smutnýma očima a já přemýšlím, co se jí honí hlavou. „Jsi šťastná, Salem? Nevypadáš tak."

„Tak šťastná, jak jen to teď jde."

„Tak to nám asi musí stačit."

Smutně se na ni usměju a vrátím se do kuchyně dokončit večeři.

Když je hotovo, odnesu do obýváku dva talíře špaget a česnekový chléb. Podepřu mámu polštáři, upravím jí stolek přes klín a usadím ji co nejpohodlněji, než si sama sednu k jídlu.

Film běží, ale já ho vůbec nevnímám.

Nechám ho puštěný, ještě když umývám špinavé nádobí. Máma skoro nic nesnědla, ale vím, že se snažila sníst tolik, kolik zvládla.

Když se o pár minut později vrátím, vidím, že znovu usnula.

Stejně už je pozdě, takže vypnu televizi, pořádně ji přikryju dekou a zkontroluju, jestli má po ruce vodu a telefon, kdyby mě potřebovala.

„Miluju tě, mami." Dám jí pusu na čelo.

Z koutku oka mi sklouzne slza. Setřu ji a tiše vyjdu po schodech nahoru. Pak se osprchuju a zalezu do postele. Byl to dlouhý den a já se potřebuju vyspat.

***

Když se vracím z ranního běhu, vejdu bočními dveřmi do kuchyně a usměju se, neboť uvidím mámu sedět u stolu. Dneska má v obličeji trochu víc barvy. Její pleť je lehce zrůžovělá, a ne našedlá jako včera. Snad to znamená, že se v noci aspoň trochu vyspala.

„Ahoj," usměju se a upravím si culík. „Nemáš hlad?"

„Dala jsem si cereálie," vysvětlí a listuje časopisem.

„Víš," řeknu opatrně, „neměla bys chodit po domě sama bez toho, aby tu byl někdo, kdo ti případně pomůže."

Hrozí jí, že upadne, a ona to ví.

Ale asi chápu, proč je občas tvrdohlavá. Kdybych byla na jejím místě já, nejspíš bych taky těžce nesla, že potřebuju pomoct i s obyčejnými věcmi jako dojít si na záchod nebo se umýt.

„Měla jsem protiskluzové ponožky."

„Mami," řeknu varovným tónem a postavím vodu na kávu, „víš, že to nestačí."

Povzdechne si. „Dneska ráno mi bylo docela dobře. Chtěla jsem se zase chvíli cítit samostatná."

„Jen buď opatrná," poprosím ji.

„Salem," vysloví moje jméno tiše a opatrně. Stojím k ní zády a vytahuju právě z police hrnek na kávu, takže se otočím. „Víš, že umřu, že jo?"

Sklopím hlavu. Vím to. I Georgia to ví. Všichni to víme.

„Jo."

„Jen se chci aspoň chvíli cítit sama sebou, dokud ještě můžu. Dobře?"

Maličko přikývnu a snažím se zadržet slzy, které se mi derou ven. Není nic horšího než truchlit pro někoho, kdo je pořád ještě naživu.

„Napadlo mě," pokračuje, „že bychom dneska mohly společně upéct cupcaky. Když se teď cítím docela dobře."

Ramena mi ztuhnou. Cupcaky jsem nepekla od chvíle, kdy jsem je naposledy dělala pro Thayera. Potom už to moc bolelo. Vždycky mi připomenou jeho.

„Můžeme… jasně."

Své umírající mámě rozhodně neřeknu ne.

„Mohly bychom udělat ty sušenkové, ty jsi je měla vždycky nejradši. A Thayer odvedle taky. Vždycky jsem mu pár odnesla, víš? Ještě než mi bylo tak zle, že jsem přestala péct."

Napětím mi znovu ztuhnou ramena.

„J-jo," zadrhnu se. „Pamatuju si, jak je miloval."

Pozorně mě sleduje, skoro mám pocit, že zkoumavě, a já jí pohled oplatím. „Je to hodný člověk. Je škoda, co se tehdy stalo. Chudák jeho syn. Myslím, že já bych musela odejít, ale on zůstal."

„Mami," pokusím se změnit téma, „nechceš něco k pití?"

„Ani ne.“ Zavře časopis a odsune ho po stole stranou. „Víš, že mi chodí sekat zahradu?“ pokračuje dál a pořád mluví o Thayerovi. Nechci o něm ale slyšet. Nechci ani nic vědět. Pořád to moc bolí, ale jí to říct nemůžu. Otočím se k ní zase zády a přidám si do kávy smetanu a cukr. Ruce se mi třesou, ale máma to z místa, kde sedí, naštěstí nevidí. „Občas se staví. Myslím, že je osamělý, a tak si spolu dáme něco k pití…“

„Ty s ním něco máš?“ vyletí ze mě dřív, než se stihnu zastavit, a okamžitě toho zalituju.

Nechci si ani představit možnost, že by mezi mojí mámou a Thayerem něco bylo. Asi bych se pozvracela.

„Ne, proboha.“ Zasměje se, ale smích postupně přejde v kašel. Sednu si naproti ní a pozorně sleduju, jestli je v pořádku. „Ale je fajn mít si s kým popovídat. Ty ses odstěhovala přes celou zemi a Georgia byla pořád zaneprázdněná prací a rodinou. Potřebovala jsem kamaráda.“

„Tak to jsem ráda, že jste tu byli jeden pro druhého.“

Ať jde Thayer Holmes do háje. S mojí mámou si povídat dokáže, ale se mnou ne?

Vzpomenu si na všechen ten čas, kdy jsem se ho snažila přimět, aby se mi otevřel. Věděla jsem, že mě miluje stejně, jako jsem já milovala jeho, ale očividně to nestačilo. A já jsem už dál nemohla být jediná, kdo se snaží spravit to, co se rozbilo. Musel se snažit taky. Jenže on nechtěl.

„Až dopečeme cupcaky, můžeš mu nějaké odnést.“

Poklepu prsty o stůl a přinutím se usmát. „To zní skvěle.“

Je to šest let. Už jsem se přes to měla dávno přenést. Posunout se dál.

Jenže si nemyslím, že na svou jedinou opravdovou lásku člověk někdy doopravdy zapomene.

Kapitola třetí

Salem

Cupcaky provoněly celou kuchyni a lhala bych, kdybych tvrdila, že jsem odolala. Hned jsem si jeden vzala a chutnal přesně tak dobře, jak jsem si je pamatovala. Samotné pečení bylo taky fajn. Jako bych s tím nikdy nepřestala. Asi jsem si ani neuvědomovala, jak moc mi to chybělo.

„Potřebuju si… na chvíli sednout." Máma zní zadýchaně a do hlasu se jí vrací slabost.

„Jasně." Rychle obejdu linku a přiskočím k ní, aby se o mě mohla opřít. Pomalu ji vedu do obýváku a cítím, jak na mě přenáší čím dál víc váhy. „Chceš si sednout na gauč, nebo lehnout do postele?"

Chvíli přemýšlí. „Do postele."

„Dobře." Pomůžu jí do polohovacího lůžka a přikryju ji dekou. „Odpočívej, mami." Políbím ji na čelo.

„Nezapomeň vzít cupcaky Thayerovi."

Potlačím zasténání. „Nezapomenu."

V duchu se ale modlím, aby nebyl doma, až mu je půjdu dát.

Mámě se zavírají oči, a ještě než odejdu z pokoje, už skoro spí.

Zazvoní mi telefon. Georgia.

„Ahoj." Dám si ji na hlasitý odposlech, abych při hovoru mohla uklízet kuchyň. „Co je nového?"

„Jak je dneska mámě?"

„Ráno měla docela energii, ale teď si dává šlofíka. Pekly jsme cupcaky."

„Jéje." V jejím hlase slyším úsměv. „To je dobře. Fakt dobře."

„Taky si myslím." Odpovím a začnu skládat nádobí do myčky.

„Díky, že jsi přijela a zůstala s ní. Vím, že se ti nechtělo, a ani se ti nedivím. Chápu, že jsi nechtěla –"

„Georgio, je to naše máma. Nemusíš mi děkovat. Chci tady být. Potřebuju tady být."

Odkašle si a já poznám, že má na krajíčku. „Musím zpátky do práce. Zavolám ti později."

„My to tu zvládnem." Vím, že Georgia je zdravotní sestra a já ne, ale to neznamená, že se o mámu nedokážu postarat. Má toho sama dost i tak, ještě aby se stresovala tím, co se děje tady.

„Možná se po směně zastavím s nějakým fast foodem nebo tak."

„Tak předtím zavolej."

Rozloučíme se a já zavěsím. Kuchyň je zase dokonale uklizená, takže už mi nezbývá žádná výmluva, proč nevzít talíř s cupcaky k Thayerovi.

Nemělo by mě to štvát, ale štve mě, že se z něj a mojí mámy stali přátelé. S ní mluvil, ale mně se nikdy neozval.

Blbec.

Naskládám cupcaky na talíř a přetáhnu přes ně potravinovou fólii. Poleva se trochu rozmačká, ale je mi to jedno.

Zhluboka se nadechnu a připravuju se na to, že po letech znovu uvidím Thayera.

To zvládnu.

Jsem silná ženská. Nenechám žádného chlapa, aby mě rozhodil.

Jenže když obejdu plot, na jeho příjezdové cestě nestojí žádné auto.

To je dobře… asi.

Ale dokud budu bydlet u mámy, je to stejně jedno, dřív nebo později na něj určitě narazím. Vlastně ani nevím, co si o tom mám myslet.

***

Georgia vejde zadním vchodem s taškami plnými jídla. Pod zdravotnickou halenou se jí rýsuje kulaté těhotenské bříško a já se neubráním úsměvu.

„No tedy, podívejme se," zamumlám nadšeně. „Můžu si sáhnout?" zeptám se, zatímco od ní přebírám tašky a pokládám je na stůl.

Povzdechne si a vystrčí břicho ještě víc dopředu. „Jen do toho. Tenhle je celý po svém tátovi. Pořád sebou mele. Jsem úplně vyřízená. Celou noc mě budí kopáním."

„A už víte, co to bude?"

Široce se usměje. „Jo, zjistili jsme to před pár dny. Třetí kluk, věříš tomu? Vždycky jsem si myslela, že budu máma holčiček, ale víš co? Neměnila bych." Položí ruku na břicho vedle mojí. „Ty nechceš ještě jedno?"

„Myslím, že teď to zvládám tak akorát."

„Stejně nechápu, jak můžeš být tak daleko od ní," pokračuje. „Vím, proč to děláš, ale…" Obě se podíváme směrem k mámě, která pořád spí v obýváku. Spí prakticky od chvíle, co si lehla.

„Ubíjí mě, že nejsme spolu, ale nepřeju si, aby viděla babičku v tomhle stavu." Ukážu na všechno zdravotnické vybavení a na mámino křehké spící tělo. „Je ještě moc malá. A navíc vím, že je s Calebem v dobrých rukou, a voláme si každou chvíli přes FaceTime."

Georgia zavrtí hlavou a vytáhne z tašky hranolky z nedalekého bistra. Nacpe si jich do pusy pět najednou. „Byla jsem v šoku, když jsi mi řekla, že se rozvádíte. Vždycky jsem měla pocit, že vám to spolu fakt funguje. Myslím… ten kluk se zachoval jako chlap. Vzal si tě, i když jsi čekala dítě s někým jiným."

Sklopím pohled. Nikdy jsme netajili, že moje dcera není Calebova. Nechtěli jsme lhát rodině ani jí o tom, kdo je její biologický otec, ale kromě Caleba a Lauren nikdo neví, kdo jím skutečně je.

Pořád si pamatuju ten jed, který na Caleba jeho máma chrlila, když jsme jí to řekli. Nedokázala pochopit, že se ke mně vrátil a vzal si mě, i když jsem čekala cizí dítě.

Krátce nato s ním přestala mluvit. Nepřišla ani na svatbu.

A já jsem si to nikdy nepřestala vyčítat. Nikdy jsem ji moc nemusela, ale pořád je to Calebova máma. Od našeho rozvodu jsem ještě neměla odvahu se ho zeptat, jestli se mu vůbec někdy ozvala.

„Caleb je dobrý člověk," řeknu a začnu se přehrabovat v taškách s jídlem. „Jen není ten pravý pro mě."

Zakývá hlavou a mlaskne jazykem. „Promiň, ale jsi hloupá."

Zasměju se a vytáhnu zabalený burger. „Já vím."

Svoje chyby a průšvihy si na mou duši uvědomuju až moc dobře. A Caleb je na seznamu mých provinění hodně vysoko. Nejhorší je, že je pořád můj nejlepší kamarád. Ale asi to v něčem usnadňuje celou situaci se Sedou. Moje dcera je stejně tak jeho jako moje. Rodiče z člověka nedělá jen DNA, ale i to, jak se o dítě stará. A Caleb je pro naši holčičku ten nejlepší táta. Nikdy, ani jednou, se k ní nechoval, jako by nebyla jeho.

Ztiší hlas skoro do šepotu. „Myslíš, že tady zůstaneš, nebo se potom… po mámě… vrátíš do Bostonu?"

„V Bostonu nezůstanu," odpovím rychle. Nikdy jsem nebyla městský typ a za posledních pár let už jsem si města užila dost. „Ale nevím ještě, jestli zůstanu tady."

Rozhlédne se kolem sebe a zamyšleně přikývne. „Je to hezký dům. Bylo by fajn, kdybys ses rozhodla zůstat."

„Nemyslím, že bych tady dokázala bydlet."

Není to jen kvůli Thayerovi, i když ten v tom taky hraje roli. Tohle je mámin dům a myslím, že bych nikdy neměla pocit, že je opravdu můj.

„Jo." Smutně sklopí hlavu a očima sjede k mámě, která spí ve vedlejším pokoji. „Chápu. Asi bych to taky nezvládla." Přehodí si vlasy přes rameno. „Christy, jedna moje kamarádka z práce, by mohla o víkendu zůstat s mámou přes den i přes noc. Napadlo mě, že by sis mohla jet za Sedou, ale chtěla jsem to nejdřív probrat s tebou, než to s ní domluvím napevno."

„To by bylo skvělé," přiznám upřímně a hrudník mi zaplaví úleva.

Vím, že je Seda s Calebem v těch nejlepších rukou, ale trápí mě, že jsem bez svojí holčičky. Nechtěla jsem, aby trávila čas v blízkosti mámy, když umírá. Smrt k životu patří, ale žádné dítě by nemělo sledovat, jak se mu milovaný člověk rozpadá před očima. Ne že bych jí chtěla zakázat mámu vidět úplně, ale nechci, aby byla delší čas tady v tomhle prostředí. Navíc chodí v Bostonu do školy. Nechtěla jsem ji brát z vyučování pár týdnů před koncem školního roku.

„Super, tak já jí dám vědět. Je fakt skvělá a jako zdravotní sestra je úžasná, takže se nemusíš bát. Máma bude v dobrých rukou."

Taková je Georgia. Možná občas trochu neřízená střela, ale vždycky se o nás s láskou stará.

„Mám tě ráda," řeknu jí.

„Ach, to já tebe taky. A jsem hrozně ráda, že jsi zpátky. Ať už to bude na jakkoliv dlouho."

„Díky. Je fajn být zase tady."

A překvapivě to tentokrát ani není lež.

Kapitola čtvrtá

Salem

Když dojedu k místnímu obchodu s potravinami, zaparkuju a chvíli jen sedím v autě, než se odhodlám vystoupit. Lednice doma zeje prázdnotou a já potřebuju z něčeho uvařit, ale z téhle návštěvy mám husí kůži. Je téměř jisté, že narazím na někoho známého. A maloměsta přímo milují drby. Můj návrat po rozvodu? To pro ně bude doslova událost roku.

Než jsem odjela z domu, napsala jsem si seznam, abych se po příchodu do obchodu nezdržovala úvahami, co všechno mám nakoupit.

Zkusím to vzít tak rychle, jak jen to je vůbec možné.

Popadnu kabelku, vystoupím z auta a s hlavou sklopenou skoro až k zemi zamířím do obchodu. Popadnu vozík a rovnou vyrazím směrem k zelenině. Jestli mě někdo sleduje, musí se bavit tím, jak rychle se pohybuju. Jenže čím dřív budu hotová, tím rychleji vypadnu a tím menší bude šance, že mě někdo zastaví.

Dostanu se až k mrazákům, a zrovna když vybírám zmrzlinu, zaslechnu svoje jméno.

„Thelmo," usměju se a tentokrát je to upřímné, i když se jedná o tu největší drbnu široko daleko. „Jak se máte? A vy taky, Cynthio. Ráda vás vidím. A ještě k tomu spolu."

Thelma pokrčí rameny a nakloní se, aby políbila Cynthii na tvář. „Už jsme moc staré na to, abychom se schovávaly. Přijela jsi kvůli mamince?" Přikývnu. „To je vážně hrozně smutné. Vždyť je ještě tak mladá… tedy mladá pro někoho v mém věku, víš, a –"

„Já už mám vlastně skoro všechno a potřebuju zpátky za ní, takže…" Rychle sáhnu do mrazáku a popadnu první zmrzlinu, která mi přijde pod ruku. „Zrovna odcházím."

„A už jsi viděla toho svého chlapa?"

Nakloním hlavu ke straně. „Koho?" Srdce se mi rozbuší. Moc dobře vím, o kom mluví.

„Nedělej ze sebe neviňátko, holka," luskne Thelma prsty a v očích jí pobaveně zajiskří. „Moc dobře víš, koho myslím."

„Ne, neviděla."

„Hm." Mlaskne jazykem. „Zajímavé."

Pokrčím rameny. „Už se nejspíš v životě posunul dál." Je to šest let. Ani na vteřinu nepochybuju, že to celé nechal dávno za sebou.

Rozesměje se, jako bych řekla ten nejlepší vtip na světě. „No teda, tohle bylo dobrý. Ten chlap…" Zavrtí hlavou. „Ten se dál neposunul. A upřímně? Nemyslím si, že ani ty." Sjede mě pohledem od hlavy k patě. „Kdyby to tak bylo, vrátila by ses dřív."

Pak spolu s Cynthií odcházejí uličkou pryč.

Podívám se na zmrzlinu, kterou jsem vzala.

Oreo s arašídovým máslem.

Fuj.

Vrátím ji zpátky a místo ní vezmu sušenkovou.

Mnohem lepší.

***

„Mami, jsem doma," volám na ni, když nesu první tašky s nákupem dovnitř. Nejdřív jsem si myslela, že to poberu najednou, ale rychle mi došlo, že to je nemožné. „Nemáš hlad? Napadlo mě udělat k večeři kuřecí sendviče."

Položím tašky a nakouknu za roh. Malátně otočí hlavu a zívne.

„Nemám moc hlad."

„A co zmrzlina?"

Nakrčí nos a už z jejího výrazu poznám, že jen ta představa jí není příjemná. „Ne."

„To nevadí." Odmítnu se nechat odradit. „Je něco, na co bys měla chuť? Cokoliv?"

Zavrtí hlavou a pohled jí sklouzne k přednímu oknu.

Bolí mě sledovat, jak mi vteřinu za vteřinou mizí před očima.

„Řekni, kdyby sis to rozmyslela." Nechci na ni tlačit. Třeba do ní později dostanu aspoň něco.

Donesu i zbytek nákupu a úlevou vydechnu, když se mi podaří nenarazit při tom na Thayera. Vím, že se mu nebudu moct vyhýbat věčně, ale pokusím se to oddalovat tak dlouho, jak jen půjde. Je to ode mě zbabělé, ale pokud jde o něj, nikdy jsem netvrdila, že jsem silná.

Uklidím nákup a pustím se do přípravy večeře. Udělám porci i pro mámu, kdyby náhodou dostala hlad.

„Nepustíme si nějaký film?" zeptám se, když si sednu s talířem na gauč.

„Já jsem přemýšlela...," začne a odkašle si suchým hlasem. Okamžitě vyskočím a podám jí vodu, aby se mohla napít. „Nepřečetla bys mi knížku? Je jedna, kterou jsem si chtěla přečíst, ale –"

„Která?" Rozhlédnu se kolem.

„Je tamhle." Ukáže na knihu na konferenčním stolku. „Georgia mi ji přinesla, ale už jsem se do ní nedokázala pustit."

Vezmu knihu do ruky, sednu si zpátky a schovám nohy pod sebe. Talíř si opřu o područku gauče a otevřu první stránku.

Když začnu číst, usměje se.

A já si ten moment uložím hluboko do paměti, protože vím, že na něj nikdy nezapomenu.

Kapitola pátá

Salem

„Maminko!“

Seda se ke mně rozběhne hned, jakmile otevřu dveře řadového domku.

Dřepnu si právě včas, abych ji zachytila, když se mi vrhne do náruče. „Holčičko moje,“ vydechnu a nasaju do sebe její vůni. Je cítit po trávě z venku a po melounovém šamponu.

„Strašně moc jsi mi chyběla, maminko.“ Vezme můj obličej do svých jemných ruček. „Je babička v pořádku?“

„Je.“ Položím dlaň přes jednu z jejích rukou. „Ale moc dlouho už tady s námi nebude.“

„Kdy za ní můžu přijet? Chybí mi. Nakreslila jsem jí obrázek. Ukážu ti ho.“ A už zase utíká pryč, nejspíš ho hledat.

Postavím se právě ve chvíli, kdy Caleb vyjde z kuchyně a opře se o oblouk dveří. „Mluví o tvojí mámě skoro pořád.“

Vydechnu. Ani jsem si neuvědomila, že zadržuju dech. „Snažila jsem se jí to vysvětlit, ale myslím, že úplně nechápe, co se děje.“

„Je jí pět,“ připomene mi a přehodí si utěrku přes rameno. „Máš hlad? Zrovna jsem chtěl sklidit ze stolu.“

„Umírám hlady.“ Seda se ke mně znovu přiřítí s obyčejným papírem v ruce.

„Podívej, maminko.“ Zvedne obrázek. „Tohle je babička v posteli,“ ukáže na panáčka se žlutými vlasy, „a tohle je můj bráška. Je z něj anděl a čeká tam na ni.“

Zatnu zuby, abych se nerozbrečela. S Calebem jsme se snažili se Sedou o Thayerovi a Forrestovi mluvit. Ví, že Caleb je její táta, ale zároveň ví i o tom druhém tátovi – o tom, který byl po smrti jejího brášky tak zničený, že nedokázal být součástí jejího života. Je to celé strašně komplikované a zatím je těžké jí to vysvětlit tak, aby tomu rozuměla.

Už jako miminko jsem ji přihlásila na kurzy bezpečného plavání. Chtěla jsem, aby si uměla poradit, kdyby se někdy něco stalo.

Natáhnu k ní ruce, obejmu ji a opřu si bradu o její hlavu. „Jo, zlatíčko. Čeká.“

Položí mi ručičky kolem krku. Teda… už to nejsou tak malé ručičky, ale pro mě asi vždycky budou. „On se postará, aby byla v pořádku, takže nemusíš plakat, maminko.“ Vezme moje tváře do dlaní a zadívá se na mě očima stejné barvy, jaké má Thayer. Teplé, čokoládově hnědé. „Plakat není špatně,“ zopakuje mi něco, co jí říkám pořád dokola, „ale já nemám ráda, když jsi smutná.“

Políbím ji na tvář. „Nejsem smutná, zlatíčko. Jen jsem na tebe strašně pyšná.“ Postavím se a pevně držím její obrázek. „Maminka má hlad. Nechceš si ke mně sednout, než se najím?“

„Já si ještě chci kreslit, než půjdu spát.“

Zasměju se, když zase odběhne. Evidentně mi chyběla víc než já jí.

Caleb mi už mezitím nandává večeři na talíř a strká ji do mikrovlnky.

„To jsem si mohla ohřát i sama.“ Vytáhnu z lednice limonádu.

„Já vím.“ Opře se rukama o linku a svaly na předloktích se mu napnou. „Jak je na tom tvoje máma?“ Hlas ztiší, aby ho Seda neslyšela.

Zavrtím hlavou a posadím se na barovou židličku. „Nic moc, což se dalo čekat. Ale pořád mluví a ještě se trochu zvládne pohybovat. Hlavně tedy proto, že je tvrdohlavá a odmítá si nechávat pomoct, když to jen trochu zvládá sama.“

Caleb se zasměje, vytáhne talíř z mikrovlnky a položí ho přede mě i s vidličkou. „To zní přesně jako Allison.“

„Slibuju, že až tohle všechno skončí, zmizím ti z cesty.“ Neubráním se pohledu po kuchyni. Po skříňkách, které jsem při rekonstrukci domu vybírala. Po puntíkovaných dózách na mouku a cukr, které jsem koupila, protože mi přišly tak roztomilé.

Caleb protočí oči a vezme si pivo. „Pořád jsme kamarádi. A vždycky budeme. A i kdyby,“ přes obličej mu v tu chvíli přelétne stín, „se ten idiot zase objevil, pořád budu součástí Sedina života. Nemůžeš mi ji vzít. Ani on ne.“

„Klid,“ řeknu a ukrojím si vidličkou kus sekané. „To už jsme přece řešili. Nikdy bych ti to neudělala. Seda tě miluje. Možná nejsi její biologický otec, ale jsi její táta ve všech směrech, na kterých opravdu záleží. Já sama chápu líp než kdokoliv jiný, že z člověka nedělá otce DNA.“

Caleb sklopí hlavu a podívá se na mě zpod řas. „Děkuju.“

Jediná věc, kvůli které jsme se během rozvodu opravdu hádali, byla Seda. Caleb měl strach, že mu ji vezmu a on už ji nikdy neuvidí. Jenže já bych nikdy nedokázala být tak krutá. Caleb tu pro mě i pro ni byl, když se Thayer ztratil ve svém smutku natolik, že jsem se k němu nedokázala dostat. Kdybych Sedu Calebovi vzala, netrestala bych jen jeho. Ublížila bych i jí.

„Promiň,“ dodá a projede si prsty blond vlasy. „Asi jsem nervózní z toho, že ses tam vrátila.“

„Hej,“ řeknu tiše a natáhnu se přes linku, abych položila ruku na jeho. „Nemáš se čeho bát. Kvůli Sedě rozhodně ne.“

Odkašle si a já poznám, že má zase na krajíčku. „Půjdu se dívat na televizi.“

„Dobře.“

V tichu dojím a potom dám talíř do myčky. Kuchyň už je dokonale uklizená, takže zamířím do herničky v přízemí za Sedou.

Zuřivě tam něco čmárá na papír a tvoří další svoje mistrovské dílo. „Je čas na koupání, slečno,“ oznámím jí ode dveří.

„Ach, ale mami –“

„Žádné ale.“ Zavrtím hlavou, aby věděla, že smlouvání na mě neplatí. „Jakmile dokončíš obrázek, jdeš do vany a potom do postele.“

V očích jí zajiskří. „Přečteš mi pohádku na dobrou noc?“

„Jednu.“ Zvednu prst a pohrozím jí. „Vážně jen jednu. Na víc mě dneska neukecáš.“ Vypláznu na ni jazyk a ona se rozesměje. Obě moc dobře víme, že to se mnou moc dobře umí. Ne že bych jí dovolila úplně všechno, ale moc ráda s ní trávím čas. Je mi jasné, že tyhle chvíle, kdy je ještě malá, utečou hrozně rychle. Chci si je proto užít a vytvořit si s ní krásné vzpomínky. Obzvlášť když si nejsem jistá, jestli ještě někdy budu mít další děti. I tohle byl jeden z velkých důvodů našeho rozvodu. Caleb si přeje větší rodinu a já mu v tom nechci bránit.

Zatímco Seda dokončuje svůj obrázek, já vyjdu nahoru do pokoje pro hosty, kam jsem si už před měsíci přestěhovala věci. Caleb mě přemlouval, ať zůstanu v hlavní ložnici, že mu menší pokoj stačí, ale připomněla jsem mu, že tady neplánuju bydlet natrvalo jako on.

„Ahoj, Binxi.“ Pohladím po hlavě svého milovaného kocoura, který spí na peřině. „Chyběl jsi mi.“

Otevře jedno zelené oko a probodne mě pohledem. Zlobí se na mě, že jsem odjela. Je na mně strašně závislý. Jenže místo toho, aby se se mnou teď, když jsem zpátky, mazlil, mě ignoruje. Kočka, co jeden nadělá.

Vybalím oblečení, které jsem si stihla vyprat u mámy, a do tašky hodím pár jiných kousků. Aspoň nějaká změna ve stereotypu mých dní. Po tom týdnu jsem vyčerpaná a nejradši bych okamžitě zalezla do postele, ale chci strávit ještě trochu času se Sedou.

Zrovna vycházím z pokoje, když se moje dcera objeví nahoře na schodech. „Hotovo. Asi jsem teda připravená jít se koupat.“ Zní to spíš, jak by to byla ta úplně poslední věc na světě, na kterou je připravená.

„Běž si vybrat pyžamo a já napustím vanu.“

„Dobře!“ To ji očividně nadchne.

Rozsvítím v koupelně, zašpuntuju vanu a pustím vodu. Kontroluju, aby byla teplá tak akorát.

Seda vběhne dovnitř a nese si jasně růžové pyžamo s princeznami. „Tohle.“ Hodí ho na zem a bez pobídnutí se začne svlékat.

„Už víš, jakou chceš knížku?“ zeptám se a namočím jí vlasy, abych jí na ně mohla dát šampon.

„Tu s princeznou Sedou,“ zachichotá se a zakloní hlavu. Miluje, když jí masíruju pokožku hlavy.

„Proč mě to vůbec nepřekvapuje?“ usměju se a jemně ji štípnu do tváře. Když byla miminko, máma nám dala jednu z těch knížek, kde je hlavní hlavní hrdina pojmenovaný podle dítěte, a ona ji už odmala zbožňuje.

„To je moje nejoblíbenější, mami,“ pronese dramaticky, jako bych to dávno nevěděla, a ještě protočí oči.

Je jí pět a chová se jako patnáctiletá.

Když má čisté vlasy, podám jí žínku a ona se s ní pořádně umyje. Pak ji vytáhnu z vany a zabalím do fialového ručníku.

„Vajíčková hra!“ vykřikne a rozběhne se do pokoje, bosýma nohama dupe po podlaze.

Rozběhnu se za ní s pyžamem v rukou. Ona klesne na zem a rychle se přikryje ručníkem.

„Co je to?“ obejdu ji dokola. „To má být vajíčko? Teda, to je ale obří. A ještě k tomu fialové! Hmmm.“ Poklepu si prstem o rty. Seda se začne vrtět a já hlasitě zalapám po dechu. „Panebože, ono se to hýbe.“ Usměju se, když si všimnu Caleba, který stojí opřený o dveře a s pobaveným úsměvem nás sleduje. „Vidíš to záhadné vajíčko? Podívej, jak se kymácí!“

„Já praskám!“ vykřikne Seda a začne se vrtět ještě víc. „Křup!“ Odhodí ručník a vyskočí na nohy. „Podívej, maminko! Vyklubala se Seda!“ Otřepe si mokré vlasy jako pejsek.

„No teda. Kdo by to byl čekal, že uvnitř vajíčka bude zrovna tohle.“ Rozesměje se. „Čas jít do pyžama.“ Zvednu vršek pyžama a ona si ho vezme a oblékne. Pak si všimne Caleba a rozzáří se.

„Viděl jsi to, tati? Byla jsem vajíčko!“

Zasměje se. „Viděl. Jsi moje nejoblíbenější vajíčko.“ Podívá se na mě a já v jeho očích poznám, že má stále zlomené srdce. Vycházíme spolu dobře, ale to nic nemění na tom, že Caleb rozvod nechtěl a pořád mě miluje.

„Maminka mi bude číst pohádku. Pomůžeš jí? Mám ráda, když děláte různé hlasy.“ Podívá se na mě, jestli mi to nevadí. Přikývnu.

„Jasně, zlatíčko.“ Zvedne její mokrý ručník a hodí ho do koše na prádlo.

Seda popadne knížku a vleze si do postele, zatímco my si s Calebem sedneme každý z jedné strany.

Drží knihu v rukou, obrací stránky a snaží se číst s námi.

Když skončíme, Sedě už se oči zavírají únavou.

Oba ji políbíme na čelo a pak ji přikryju na dobrou noc.

Na chodbě se na mě Caleb podívá, jako by chtěl něco říct, ale nakonec si to rozmyslí.

Sleduju ho, jak odchází chodbou zpátky dolů.

Jsem zbabělec. Nedokážu jít za ním a zeptat se ho, co má na srdci.

Místo toho jdu spát. Protože je to tak jednodušší.

Kapitola šestá

Salem

Mami?“ zavolám, když vejdu do domu.

Christy mi asi před půl hodinou volala do auta, že je tu všechno v pořádku, ale ona bude muset odejít dřív, než dorazím.

Když jsem zajížděla na příjezdovou cestu, cíleně jsem ignorovala dodávku zaparkovanou u vedlejšího domu. Je větší než ta, kterou měl Thayer kdysi, ale stejně jsem předstírala, že se tam nedívám, a schovala se za vlasy.

„Jsem tady, zlato,“ ozve se z obýváku.

„Ahoj.“ To slovo ze mě vyjde s úlevným vydechnutím. Má dnes trochu zdravější barvu v obličeji, tváře lehce narůžovělé a i zdálky je znát, že vypadá méně unaveně. O klín si opírá rozkládací stolek a na něm vybarvuje obrázek. „To vypadá hezky,“ poznamenám, když se podívám na květinový motiv, který si vybrala. Kombinuje na něm odstíny fialové a tyrkysové. „Seda ti taky něco poslala.“ Začnu se přehrabovat v tašce a vytáhnu její obrázky.

„Óóó.“ Máma si je vezme a s úsměvem si každý prohlédne. „To je od ní milé. Užily jste si to spolu?“

Přikývnu a sednu si na gauč, abych si mohla zout páskové boty. „Jo, ale to my vždycky. I když mě někdy dohání k šílenství, vážně ji miluju.“

Máma se usměje a kolem očí se jí vytvoří jemné vrásky. „Být rodičem je ta nejúžasnější věc, kterou kdy v životě zažiješ. Ale rozhodně to není pro slabé povahy.“

„To teda ne.“ Otřesu se při vzpomínce na Georgiiny kluky a na to, jak mi jednou vyprávěla, že ten starší chytil myš a přinesl ji ještě živou domů. Ani Binx nic takového nedělá.

„A jak se daří Calebovi?“

I když máma moje rozhodnutí rozvést se úplně podporovala, Caleba má ráda a vždycky se na něj ptá.

„Má se dobře.“

„Už s někým chodí?“ zeptá se a dál klidně vybarvuje, jako by právě nepoložila naprosto zásadní otázku.

„Nevím.“ Zvednu pár omalovánek z hromádky na zemi. „O takových věcech se nebavíme. Jestli chce, může klidně randit.“

„Pořád tě miluje?“

Ramena mi ztuhnou a celé tělo se mi napne. „Mami," zaúpím.

„To byla obyčejná otázka, Salem." Věnuje mi ten svůj mateřský pohled. Ten s lehce zvednutým obočím, který mě vyzývá, ať jí zkusím neodpovědět.

„Jo." Listuju stránkami a hledám obrázek, který bych mohla vybarvovat s ní. Cítím, jak mě propaluje pohledem, ale dál vytrvale mlčím.

„Udělala jsi správnou věc." Její slova mě zaskočí natolik, že prudce zvednu hlavu. Podívá se na mě s drobným úsměvem. „Ty ho miluješ, to já vím. Ale on miluje tebe víc. Takže bylo správné ho nechat jít."

Roztřeseně vydechnu. „Myslela jsem si, že když se budu usilovně snažit, když do toho dám víc… že ho dokážu milovat stejně jako on mě."

„Jenže to nikdy nešlo."

„Ne," odpovím, i když to nebyla otázka. „Když začal mluvit o dětech, já prostě…" Promnu si rty a hledám správná slova. „Už jsem nemohla dál. Je úžasný, je to ten nejlepší chlap na světě a já ho miluju. Jen ne tolik, jak by si zasloužil."

Podívám se dolů na stránku, u které jsem se zastavila. Černobílý obrázek se mi přes slzy, které se mi derou do očí, rozmazává. Nikdy jsem Calebovi nechtěla ublížit. Ani tehdy, ani teď. Jenže nejsem dokonalá. Nikdo z nás není. A kdo si myslí opak, ten si něco nalhává. Všichni děláme takové věci, na které nejsme pyšní. Nikdy nebudu litovat času, který jsem s Calebem strávila. To ani nejde. Ale lituju toho, že jsem ho nedokázala milovat víc. A nejhorší na tom je, že kdybych nikdy nepotkala Thayera a nezažila tu drtivou, všepohlcující lásku, Caleb a já bychom teď spolu nejspíš byli šťastní.

Jenže já jsem Thayera potkala. A ten jediný okamžik navždy změnil směr mého života.

„Prosím, neplač," zašeptá a sáhne po krabičce kapesníků vedle postele.

Vezmu si jeden a osuším si oči. „Jsem hrozný člověk, mami. Fakt. Ten nejhorší na světě. On mě tak moc miluje. Proč to nedokážu stejně?"

Soucitně se na mě podívá. „Zlato," řekne tiše a v očích má lítost, „musíš si odpustit. Udělala jsi správnou věc."

„Na tom nezáleží." Utřu si další slzy. „Stejně jsem mu ublížila."

„Každá bolest jednou přejde."

„Jo?" zasměju se bez špetky humoru a vzpomenu si, že už je to šest let, co mi Thayer zlomil srdce. A tahle bolest rozhodně nezmizela. Možná by to bylo jiné, kdybych neměla naši dceru. Ona je tím nejlepším v mém životě, ale zároveň mi ho neustále připomíná.

„Jsi silná."

„Mami." Zavrtím hlavou. „Silná jsi tu ty."

Zasměje se. „A co kdybychom byly silné obě?"

„To beru." Otřu si kapesníkem nos.

Pak zvážní a podívá se na mě ustaraně. „Chci, abys byla šťastná, Salem. To jsem chtěla vždycky."

„Já přece jsem šťastná," namítnu, protože je to pravda. Mohla bych být ještě šťastnější? Ano. Ale rozhodně nejsem nešťastná.

„Jsi spokojená. To je rozdíl."

A má pravdu. „Jednou najdu něco, co mi přinese opravdovou radost."

„Najdeš." Její úsměv zesmutní. „Jen mě mrzí, že už to asi neuvidím."

Do mého už tak rozlámaného srdce přibyde další prasklina.

***

Probudím se v sedm ráno a natáhnu na sebe oblečení na běh. Už nemám noční můry. Tedy skoro nemám, a to díky tomu, že jsem se vrátila na terapii a tentokrát u ní zůstala. Některé návyky se však odbourávají těžko a ranní běhání pořád miluju. Jen už nevyrážím před pátou ráno.

Nasadím si sluchátka, pustím si playlist určený pro běhání a na příjezdové cestě se protáhnu. Místo abych vyběhla kolem Thayerova domu směrem, kudy jsem běhávala dřív, se otočím na druhou stranu. Tuhle trasu jsem nikdy neměla tak ráda, protože je víc do kopce. Pravda ale je, že jsem i zbabělá a nechci běžet kolem jeho domu.

Když se nakonec otáčím a vracím zpátky domů, jsem úplně zpocená a vlasy už mi dávno vypadly z culíku.

Zabočím do ulice vedoucí k domu a všimnu si běžce, který míří proti mně.

Vysoký. Široká ramena. Chlap.

Zarazím se právě ve chvíli, kdy zpomalí i on. Já stojím před máminým domem. On před –

Vytáhnu si sluchátka z uší a stojím tam s pootevřenými rty, když po letech poprvé hledím muže, kterého jsem nechala v minulosti.

„Thayere," vydechnu jeho jméno do ticha.

Nakloní hlavu a přejede mě pohledem. V hnědých očích se mu objeví překvapení.

„Salem."

Kapitola sedmá

Salem

Muž stojící přede mnou je úplně jiný a přitom pořád stejný jako ten, kterého jsem kdysi opustila. Je mu teď třicet sedm. Vlastně skoro třicet osm, pokud to v hlavě počítám správně. Jsem až moc v šoku na to, abych dokázala normálně přemýšlet. Ve vlasech u spánků má náznaky šedin. Jen lehké, ale jsou tam. A stejné stříbrné pramínky se objevují i v krátkém strništi na jeho tvářích. Netušila jsem, že mě šediny můžou přitahovat, ale u Thayera to dokáže asi úplně všechno. Jeho hnědé oči si mě prohlížejí stejně nenasytně, jako si já prohlížím jeho. Vrásky kolem nich jsou výraznější než dřív. A pohled má jasnější. Živější než naposledy, co jsem ho viděla.

Byl konec toho léta a moje naděje už skoro vyhasla. Šla jsem naposledy k němu domů, prosila ho, ať vstane, ať zase začne žít, protože přesně to by si Forrest přál. Jenže on se propadal hlouběji a hlouběji do alkoholu a mizel mi pod rukama. A nic z toho, co jsem dělala, nestačilo. Nakonec jsem zavolala jeho bratrovi a řekla mu, že ho Thayer potřebuje. A pak jsem se s Lauren vrátila do New Yorku. Musela jsem myslet na dítě. A to znamenalo být silná, i když jsem se sama rozpadala na kusy.

Přejedu pohledem jeho sportovní oblečení a boty a zoufale se snažím potlačit úsměv, který se mi dere na rty.

„Ahoj," vyklouzne ze mě hloupě.

Jeho oči po mně dál kloužou. „Ahoj."

Čekám, že se mi v hrudi usadí trapné napětí. Přeci jen je to Thayer a já jsem ho neviděla celé roky. Jenže nic takového nepřichází – naopak, je to s ním úplně přirozené, jako vždycky.

Nevypadá tak, jak jsem čekala.

Po tom, v jakém stavu jsem ho viděla naposledy, jsem asi čekala, že bude vypadat ještě hůř. Ale tehdy to byl muž zničený žalem. A teď přede mnou stojí někdo, kdo se z toho nějak dokázal dostat a zahojit.

Vypadá dobře.

Zdravě.

A těch posledních šest let mě tím nějak bolí ještě víc.

„J-jak se máš? Jak jde život?" zeptá se způsobem, který mi k němu vůbec nesedí. Zaskočeně. Nervózně. Asi vůbec netušil, že jsem zpátky. Máma mu o tom očividně neřekla, i když se spolu přátelí.

Sundám si ze sepnutých vlasů gumičku, rychle si projedu prsty vlasy a znovu je stáhnu do nízkého drdolu na zátylku. Sleduje každý můj pohyb a já přemýšlím, jestli i on pozná,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***WILDFLOWERS: Znovuzrození*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.